

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **ECOWOOD s. r. o.**, se sídlem Ječná 550/1, Praha 2, zastoupen Mgr. Radkem Vachtlem, advokátem se sídlem Laubova 8, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2016, č. j. 6 A 167/2012 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Praha (dále jen „ČIŽP“), uložila rozhodnutím ze dne 18. 5. 2012, č. j. ČIŽP/41/000/SR01/1203010.003/12/PSV, žalobci pokutu ve výši 20 000 Kč za správní delikt podle § 40 odst. 1 písm. b) zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů (zákon o ochraně ovzduší), kterého se měl dopustit tím, že bez povolení podle § 17 odst. 1 téhož zákona provozoval střední zdroj znečišťování ovzduší, totiž kompostárnu o celkové kapacitě 4 000 tun zpracovávaných biologicky rozložitelných odpadů za rok. ČIŽP provedla dne 2. 3. 2012 na základě podnětu kontrolu žalobcovy kompostárny umístěné na pozemku parc. č. X, k. ú. Unhošť. Při kontrole, jíž nebyl přítomen statutární zástupce žalobce, zjistila, že je kompostárna provozována od června 2011 na zpevněné ploše bývalého polního hnojiště a používá technologii aerobního kompostování. Tato kompostárna byla středním zdrojem znečišťování ovzduší podle bodu 5.2 přílohy č. 1 k tehdy účinnému nařízení vlády č.

615/2006 Sb., o stanovení emisních limitů a dalších podmínek provozování ostatních stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší. Při stanovení výše pokuty zohlednila ČIŽP skutečnost, že dne 20. 3. 2012 podal žalobce ke Krajskému úřadu Středočeského kraje žádost o vydání povolení ke zdroji znečišťování ovzduší. Toto povolení bylo dne 18. 4. 2012 vydáno, čímž došlo ke sjednání nápravy předchozího žalobcova protiprávního jednání, nicméně i z tohoto rozhodnutí je zřejmé, že od června 2011 byl tento střední zdroj znečišťování ovzduší provozován bez povolení příslušného orgánu ochrany ovzduší. Rozhodnutí o pokutě bylo následně zasláno na žalobcovu adresu.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí ČIŽP včasným odvoláním, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 23. 8. 2012, č. j. 1301/500/12. Přiznal, že bylo chybou, že rozhodnutí ČIŽP nebylo doručeno zástupci žalobce, nicméně žalobcova procesní práva tím nebyla významně omezena, protože žalobce podal včasné odvolání. Nemohl být zkrácen na svých procesních právech tím, že ČIŽP změnila termín kontrolní prohlídky, neboť předmětný delikt je pouze administrativní povahy a žalobce měl dostatečnou lhůtu k podání stanoviska a vyjádření, ostatně i podle judikatury Nejvyššího správního soudu je k efektivitě kontroly nutná jistá překvapivost. Na povinnost získat souhlas dle zákona o ochraně ovzduší byl žalobce upozorněn Krajským úřadem Středočeského kraje již v roce 2009. K žalobcově poukazu na skutečnost, že polní hnojiště bylo na daném místě zkolaudováno již v roce 1986, žalovaný připomněl, že podle územního plánu města Unhošť je daná plocha kategorizována jako polní plocha, na které je přípustné polní hnojiště coby součást zemědělské živočišné produkce, nyní provozovaná kompostárna je ovšem již nezemědělskou výrobou. Navíc hnojné plato a kompostárna jsou zcela jinak kategorizovány z hlediska nařízení vlády č. 615/2006 Sb. Stěžovatelem zmiňované stanovisko ČIŽP ze dne 3. 9. 2009, č. j. ČIŽP/41/OOH/0914065.003/11/PSP, bylo pouze vyjádřením k poskytnutí dotace na technologické vybavení kompostárny od Státního fondu životního prostředí a nešlo o správní řízení vedené dle zákona o ochraně ovzduší, takže pro nynější řízení o správním deliktu nebylo relevantním podkladem.

II.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[4] Žalovaný podle městského soudu použil zcela běžný způsob odůvodnění, když ve svém rozhodnutí rekapituloval žalobcovy odvolací námitky a vzápětí je vypořádal. Žalobce nebyl zkrácen ani na svém právu vyjadřovat se k provedeným důkazům, neboť spisy ČIŽP a Krajského úřadu Středočeského kraje nebyly použity jako důkazní prostředky. Ohledně postupu ČIŽP, která uskutečnila kontrolu v jiném termínu, než který se žalobcem předem dohodla, městský soud dospěl k závěru, že ČIŽP pochybila a jednala nestandardně, když se žalobcem sjednala termín kontroly a následně, aniž by o tom byl žalobce informován, kontrolu provedla v jiném termínu. Dané pochybení však městský soud nezhodnotil jako natolik závažné, aby jím mohlo být dotčeno žalobcovo právo podávat stanoviska a vyjádření, ostatně se v průběhu řízení několikrát ke kontrole vyjádřil. Při samotné kontrole postupovali kontrolní pracovníci v souladu s § 11 písm. a) zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole. Skutečnosti zjištěné při fyzické kontrole, tedy popis kompostárny, nebyly pro danou věc rozhodné, neboť pokuta byla uložena za porušení povinnosti

pokračování

disponovat příslušným povolením. Jeho neexistence byla zjištěna až v době následující po faktické prohlídce kompostárny. To, že se jedná o provoz vyžadující povolení, dokládá následně vydané rozhodnutí. Proti hodnocení provozu a z toho vyplývajícemu závěru, že musí mít povolení, přitom žalobce nic konkrétně nenamítal. Co se týče vady řízení spočívající v tom, že prvostupňové rozhodnutí nebylo doručováno žalobcovu právnímu zástupci, neměla podle městského soudu tato vada vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, když i přes toto pochybení ČIŽP žalobce v zákonné lhůtě podal odvolání, o kterém žalovaný rozhodl. Žalobou napadené rozhodnutí pak již bylo v souladu s § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, doručeno právnímu zástupci žalobce.

[5] Městský soud odmítl i žalobcovu námitku, že napadené rozhodnutí nemělo oporu ve správním spise. Z předloženého spisového materiálu i z obou rozhodnutí bylo zřejmé, že ČIŽP nashromáždila dostatek důkazů a podkladů, které ve svém souhrnu prokazují porušení zákonné povinnosti ze strany žalobce. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že byla stavba kompostárny zkolaudována v roce 1986 jako polní hnojiště, nicméně v současnosti je provozována zcela odlišným způsobem jako nezemědělská výroba, konkrétně jako kompostárna uvedená v příloze č. 1 v bodu 5.2 nařízení vlády č. 615/2006 Sb. K posouzení provedenému ČIŽP v řízení vedeném pod č. j. ČIŽP/41/OOH/0914065.003/11/PSP městský soud uvedl, že se toto posouzení týkalo poskytnutí dotace na technologické vybavení kompostárny, takže provoz kompostárny byl sice posouzen i z hlediska ochrany životního prostředí, ovšem pouze za tímto účelem, přičemž nešlo o řízení vedené dle zákona o ochraně ovzduší. Z hlediska posouzení deliktů odpovědnosti žalobce bylo toto vyjádření irelevantní a nemuselo tak být zahrnuto ve spisu jako podklad rozhodnutí, když navíc bylo ČIŽP známo z úřední činnosti.

III.

[6] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[7] Podle stěžovatele je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, neboť namísto samostatných úvah žalovaného je v něm pouze polemika se stěžovatelovými argumenty, což neodpovídá smyslu činnosti odvolacího orgánu, který nemá vystupovat jen jako ochránce správního orgánu prvního stupně, omlouvající jeho případná pochybení. Stěžovatel vytkl žalovanému, že v reakci na opravné prostředky nepostupuje vůči ČIŽP jako svému podřízenému orgánu s potřebnou přísností, ale s nekonečnou benevolencí a opakovaně omlouvá jeho chyby.

[8] Dále pak stěžovatel zkritizoval i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, zejména to, že ČIŽP označila spisy navržené stěžovatelem jako důkazy za nesouvisející s posuzovanou věcí, naopak žalovaný spisem Krajského úřadu Středočeského kraje č. j. 073546/2009/KUSK OŽP/Sk fakticky doplnil dokazování ve věci, což je nesrozumitelný postup, neboť žalovaný měl v takové situaci prvostupňové rozhodnutí zrušit.

[9] Stěžovatel připomněl, že kontrolní prohlídku kompostárny provedla ČIŽP v jiném termínu, než který si s ním původně domluvila, a tím mu bylo znemožněno se prováděné kontroly zúčastnit. I podle žalovaného a městského soudu byl takový postup chybný, tedy

protizákonný. Žalovaný i městský soud účelově snižovali význam této prohlídky, to však nebyl důvod pro nevyrozumění stěžovatele o jejím termínu. Stěžovatel byl zbaven možnosti vyjádřit se přímo na místě k předpokladům správního řízení, vysvětlit používanou technologii a podobně, byl omezen jen na písemnou formu vyjádření. Městský soud svým poukazem na administrativní povahu deliktu předjímal argumentaci žalovaného. Podle stěžovatele však není v právním státě, v němž je správní orgán vázán svými rozhodnutími, možné, aby kontrolní činnost správního orgánu spočívala v absolutní konspiraci realizované uvedením účastníka řízení v omyl ohledně termínu konání kontroly a následném provedení kontroly v absolutně neočekávaném termínu. ČIŽP následně zdůrazňovala, že se prohlídka uskutečnila bez přítomnosti stěžovatele, který se na ni nedostavil.

[10] Obdobně benevolentně postupoval žalovaný i v otázce ignorování právního zastoupení stěžovatele, jemuž ČIŽP chybně doručovala své rozhodnutí přímo, nikoli jeho právnímu zástupci. Přitom tuto vadu nemohla zhojit ani skutečnost, že stěžovatel přesto podal odvolání včas, neboť úkon účastníka řízení nemůže zhojit vadu postupu správního orgánu. Stěžovatel tak byl zkrácen na lhůtě k přípravě a podání odvolání, což lze pokládat za znemožnění uplatnění práv ve smyslu § 4 odst. 4 správního řádu.

[11] Podle stěžovatele správní orgány nesprávně posoudily charakter jeho činnosti v daném místě. Celá technologie kompostárny využívá bez jakýchkoli stavebních úprav stavbu zkolaudovanou v roce 1986 jako polní hnojiště. Z materiálního hlediska přitom není mezi funkcí hnojného plata a kompostárny rozdíl, takže i kompostárnu je třeba pokládat za zemědělskou stavbu ve smyslu § 14 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, a měla by tudíž spadat pod kategorii „jiná opatření pro zemědělství“. Současné využití území tudíž odpovídá kolaudačnímu rozhodnutí pro využití předmětného pozemku jako polního hnojiště. ČIŽP již předmětnou kompostárnu posuzovala v řízení vedeném pod č. j. ČIŽP/41/ OOH/0914065.003/11/PSP a stěžovatel označil za nesmyslné a rozporné s principem hospodárnosti správního řízení, aby byla tatáž kompostárna následně posuzována výlučně a čistě formálně z hlediska zákona na ochranu ovzduší. Stěžovatel mohl důvodně očekávat, že ČIŽP při posouzení dopadů činnosti kompostárny na životní prostředí posoudila tuto činnost i s ohledem na ochranu ovzduší, ostatně v rozhodnutí ze dne 3. 9. 2009 ji ČIŽP posoudila bez připomínek i z hlediska ochrany ovzduší.

[12] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl zrušení rozsudku městského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení.

IV.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zejména připomněl, že ve svém rozhodnutí stejně jako ČIŽP označil stěžovatelem zmiňované spisy ČIŽP a Krajského úřadu Středočeského kraje za nesouvisející s danou věcí, pouze k rozhodnutí krajského úřadu ze dne 18. 4. 2012, č. j. 050216/2012/KUSK, jímž bylo nakonec potřebné povolení uděleno, uvedl, že jej bere na vědomí a že i z něj vyplývá, že kompostárna byla od června 2011 provozována bez povolení dle § 17 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší. Žalovaný opět přiznal, že změna termínu kontroly bez informování stěžovatele byla pochybením ČIŽP,

pokračování

nicméně vzhledem k tomu, že kontrolu je možno vykonat i bez ohlášení, a vzhledem k povaze daného deliktu nemohl mít tento procesní postup negativní vliv na stěžovatelova procesní práva. Stěžovatel mohl závěry ČIŽP rozporovat, předkládat příslušná povolení či doklady. Rozhodnutí ČIŽP se navíc o závěry z kontroly v zásadě ani neopírá, neboť absence příslušného povolení vyšla najevo až následně. Dále žalovaný připomněl, že kompostárnu je oproti hnojnému platu nutno vnímat jako nový zdroj znečišťování ovzduší, a proto ji nelze bez příslušného povolení beze změny provozovat na původně zemědělské stavbě hnojiště. Z těchto důvodů navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

V.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Stěžovatel nejprve kritizoval, že rozhodnutí žalovaného tvoří pouze polemika s jeho námitkami. Žalovaný ve svém rozhodnutí skutečně rekapituloval jednotlivé odvolací námitky a následně posoudil jejich důvodnost. Nejvyšší správní soud ovšem souhlasí s městským soudem, že tato forma rozhodnutí je v rozhodnutí o odvolání zcela běžná a pro svou přehlednost vhodná a naplňující požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Podle něj má být v odůvodnění uvedena mimo jiné *„informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků.“* Nelze tedy spatřovat pochybení žalovaného v tom, že své rozhodnutí strukturoval právě podle jednotlivých odvolacích námitek, neboť jejich vypořádání je jedním z hlavních úkolů odvolacího řízení. Ze skutečnosti, že se žalovaný se stěžovatelskými odvolacími námitkami neztotožnil, pak jistě nelze dovozovat, že vystupoval jako „ochránce správního orgánu prvního stupně“.

[17] Stejně tak žalovaný nepochybil ani v tom, jak využil spis Krajského úřadu Středočeského kraje č. j. 073546/2009/KUSK OŽP/Sk, neboť jeho využití bylo pouze reakcí na stěžovatelovu odvolací námitku. Stěžovatel požadoval zohlednění tohoto spisu v řízení před ČIŽP, která ovšem v prvostupňovém rozhodnutí uvedla, že se tento spis týká odpadového hospodářství, a proto nemá souvislost s řešeným správním deliktem. V reakci na stěžovatelovo odvolání žalovaný na straně 3 a 4 svého rozhodnutí pouze uvedl, že tento stěžovatelem zmiňovaný spis obsahuje rozhodnutí ze dne 7. 7. 2009, které se týká odpadového hospodářství a ve svém odůvodnění obsahuje upozornění, že byl stěžovatel povinen získat souhlas k provozování středního zdroje znečišťování ovzduší. Jinak řečeno, žalovaný pouze zopakoval tvrzení ČIŽP, že se toto rozhodnutí týká souhlasu podle zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, takže nebylo v samotném řízení před ČIŽP potřebné tento spis provádět jako důkaz. Nad tento rámec žalovaný pouze zmínil, že i v tomto rozhodnutí jej Krajský úřad Středočeského kraje upozornil na nutnost získat souhlas k provozování středního zdroje znečišťování v souladu se zákonem o ochraně ovzduší. Jádrem zmínky o tomto rozhodnutí nicméně bylo přitakání ČIŽP, že tento spis týkající se souhlasu k provozování zařízení k využívání odpadů podle zákona o odpadech skutečně nemusel být proveden jako důkaz.

[18] Naopak pochybením ze strany ČIŽP skutečně bylo, pokud nejprve sjednala se stěžovatelem určitý termín provedení kontroly a následně kontrolu provedla v jiném termínu. Tento postup ČIŽP už ovšem dostatečně zkritizoval jak žalovaný, tak městský soud, kteří také vysvětlili, proč toto pochybení nevedlo k nezákonnosti samotného rozhodnutí ČIŽP. Žalovaný ve svém rozhodnutí upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2006, č. j. 8 As 12/2005 - 51, publ. pod č. 865/2006 Sb. NSS; jím uvedená citace však pochází z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 As 50/2005 - 53, publ. pod č. 1034/2007 Sb. NSS, v němž taktéž ve vztahu ke kontrole prováděné ČIŽP uvedl: „*K efektivitě kontroly ve fázi zjišťovací je nezřídka nutná i jistá její překvapivost, aby kontrolovaná osoba nemohla účel kontroly, jímž je zjištění skutečného stavu věcí, zmařit tím, že by tento skutečný stav věcí před jeho zjištěním rychle ‚zaretušovala‘, a tak se vyhnula případné zákonem předvídané sankci. K tomu by však mohlo dojít tehdy, pokud by po kontrolním orgánu bylo vyžadováno, aby k faktickému započetí kontroly v určité relativně samostatné organizační jednotce kontrolované osoby přistoupil až po jejím fyzickém oznámení statutárnímu orgánu kontrolované osoby, anebo doručením písemného oznámení do jejího sídla.*“

[19] Je pravdou a vyplývá to ze samotné povahy některých kontrol prováděných v oblasti ochrany životního prostředí, že provedení kontrol není v mnoha případech nutno ohlásit kontrolovanému subjektu předem a že v těchto případech nejsou zjištění z provedené neohlášené kontroly nepřipustným důkazem. Kontrolu existence kompostárny přitom lze označit za příklad takové situace. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem, že z povahy deliktu, za nějž byla stěžovateli uložena pokuta, nevyplývá, proč by bylo pro ochranu jeho procesních práv potřeba, aby byl provedení kontroly přítomen. Již před posouzením meritorních kasačních námitek Nejvyšší správní soud předesílá, že byl stěžovatel potrestán za delikt podle § 40 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně ovzduší. Podstatnými znaky zde uvedené skutkové podstaty je provozování zvláště velkého, velkého nebo středního stacionárního zdroje znečišťování ovzduší a absence příslušného povolení. Předmětem kontroly konané dne 2. 3. 2012 bylo pouze ověření existence a velikosti kompostárny, tedy skutečností, k nimž přítomnost statutárního orgánu stěžovatele skutečně nebyla nutná.

[20] Skutečnost, že ČIŽP provedla kontrolu v čase, který stěžovateli předem neohlásila, a zjištění z této kontroly následně využila v rozhodnutí o uložení pokuty, tedy není na újmu zákonnosti tohoto rozhodnutí. ČIŽP se měla rozhodnout, zda chce provést ohlášenou nebo neohlášenou kontrolu. Vzhledem k tomu, že kontrolovala toliko existenci a velikost kompostárny, byly by oba postupy přípustné a možné. Bylo jisté jejím pochybením, že namísto volby jediné z těchto cest nejprve ohlásila kontrolu na jeden den a pak ji provedla v den jiný. Takový postup si zasluhuje kritiku, které se ČIŽP dostalo již od žalovaného i městského soudu a s níž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Zároveň však souhlasí i se závěrem, že toto pochybení nemělo vliv na zákonnost samotného rozhodnutí o pokutě. Na ně je totiž třeba nahlížet prostě jako na rozhodnutí založené mimo jiné na zjištěních učiněných při neohlášené kontrole, což je přípustné.

[21] Skutečnost, že ČIŽP před provedením přípustné neohlášené kontroly domlouvala se stěžovatelem datum kontroly ohlášené, tedy že se chovala, jako by k němu postupovala vstřícněji, než musela, a tento příslib následně nedodržela, nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Tento postup mohl potenciálně představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82

pokračování

s. ř. s., ovšem posouzení toho, zda šlo skutečně o zásah nezákonný, městskému soudu v řízení proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. nepříslušelo.

[22] Naopak je třeba odmítnout stěžovatelovu výtku, že tak byl zbaven možnosti vyjádřit se přímo na místě k předpokladům správního řízení a vysvětlit používanou technologii. Nic mu totiž nebránilo, aby veškerá tato vyjádření provedl písemně, přičemž v omezení na písemnou formu nelze spatřovat zkrácení jeho práv. Stěžovatel tuto možnost opakovaně využil, přičemž mu byla i prodloužena lhůta k předložení dokumentů, jak požadoval.

[23] Zcela shodně je třeba posoudit i další stěžovatelovu námitku týkající se nedoručení rozhodnutí ČIŽP jeho právnímu zástupci. Žalovaný i městský soud správně konstatovali, že šlo ze strany ČIŽP o pochybení a že prvostupňové rozhodnutí mělo být doručeno právě stěžovatelovu zástupci. Stejně tak ovšem správně konstatovali, že toto pochybení nemělo žádný vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí či na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Tento závěr správně opřeli o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51, publ. pod č. 23/2003 Sb. NSS: *„Je-li rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručeno žalobci namísto jeho právnímu zástupci, jedná se o vadu řízení. Žalobní námitka v tomto ohledu uplatněná však není důvodná, pokud tato vada řízení neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí o odvolání (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).“*

[24] Chybný postup při doručování by měl vliv na zákonnost rozhodnutí o odvolání typicky tehdy, pokud by kvůli němu stěžovatel zmeškal lhůtu pro podání odvolání. V takovém případě by bylo nezákonným rozhodnutí, které by odvolání zamítlo pro opožděnost. K takové situaci však ve stěžovatelově případě nedošlo. Stěžovatel podal včasné odvolání a to bylo podrobně posouzeno. Pokud stěžovatel nyní namítá, že tak byla zkrácena lhůta, během níž mohl odvolání připravovat, nic mu nebránilo upozornit žalovaného v odvolacím řízení na pochybení ČIŽP, které i žalovaný jako pochybení vnímal, a požadovat prodloužení lhůty k podání, respektive doplnění odvolání. To však stěžovatel neučinil a bylo by nepřiměřenou reakcí ze strany městského soudu, pokud by zrušil rozhodnutí žalovaného jen proto, že tuto lhůtu neprodloužil sám od sebe. Ze strany žalovaného by pak bylo nepřípustnou reakcí, pokud by zrušil rozhodnutí ČIŽP, které bylo zákonné, pouze pro pochybení, k němuž došlo po jeho vydání, totiž při doručování. Ani v případě takového pochybení při doručování rozhodnutí subjektu, kterému má být doručeno, totiž není vhodným procesním prostředkem ochrany žaloba proti samotnému rozhodnutí, nýbrž žaloba proti nezákonnému zásahu podle § 82 s. ř. s., jak analogicky plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 2 As 190/2014 - 52, publ. pod č. 3289/2015 Sb. NSS: *„(Ne)doručení rozhodnutí o odvolání jednomu z účastníků řízení není pouhým procesním úkonem technicky zajišťujícím průběh řízení. Lze tedy proti němu brojit zásahovou žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s.“*

[25] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani se stěžovatelovou meritorní kasační námitkou. Stěžovatel v ní opakuje výtky, které již posoudil jak žalovaný, tak městský soud, a Nejvyšší správní soud se s jejich posouzením zcela ztotožňuje. Stěžovatel ostatně používá toliko argumenty týkající se posouzení jím provozované kompostárny v jiných řízeních, zejména v řízení kolaudačním a v předchozím řízení vedeném ČIŽP, které se ovšem týkalo poskytnutí dotace na technologické vybavení kompostárny od Státního

fondy životního prostředí. Tato řízení však nesouvisí s podstatou věci, tedy s tím, že stěžovatel nedodržel povinnost vyplývající z § 17 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší, tedy že provozoval střední stacionární zdroj znečišťování ovzduší bez stanoviska vydaného podle tohoto ustanovení. Na spáchání tohoto deliktu nemůže nic změnit skutečnost, že se ČIŽP v minulosti vyjádřila k téže kompostárně, ovšem v řízení majícím úplně jiný účel a zohledňujícím jiné aspekty jejího fungování. Nelze přitom vytýkat ČIŽP, že při posouzení kompostárny v jednom řízení neprovedla rovnou posouzení i pro účely všech jiných povolení, která by mohla být k provozu kompostárny potřeba, když to sám stěžovatel nenavrhl.

[26] Důvodná není ani námitka, že měla kompostárna spadat pod kategorii jiná opatření pro zemědělství. Pro účely řízení o pokutě podle zákona o ochraně ovzduší totiž byla rozhodná toliko kategorizace podle nařízení vlády č. 615/2006 Sb. V bodu 5.2 jeho přílohy č. 1 je jasně vymezeno, že se za střední zdroj znečišťování ovzduší považují *„Kompostárny a zařízení na biologickou úpravu odpadů“* definované jako *„zařízení k využívání biologicky rozložitelných odpadů o projektované kapacitě rovné nebo větší než 10 t na jednu zakládku a zařízení k využívání biologicky rozložitelných odpadů o projektované kapacitě rovné nebo větší než 150 t zpracovaného odpadu ročně.“* Ve správním řízení nevznikly pochyby, že stěžovatelem provozovaná kompostárna tyto znaky splňuje. Argumenty směřující ke kategorizaci kompostárny z hlediska jiných právních předpisů přitom nejsou pro posuzovanou věc relevantní.

[27] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[28] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. března 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu